

† IOACHIM

Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

**CRĂCIUNUL,
ÎNCEPUTUL UNEI NOI ERE**

* Scrisoare pastorală

la Sărbătoarea Nașterii

Domnului nostru Iisus Hristos – 2018 *

Roman – 2018

Redactor: Mioara Ignat

Corector: pr. Valentin Băltoi

Machetare: Delia Vâlcu

Design copertă: pr. Ciprian-Ioan Ignat

***Iubitului nostru cler, cinului monahal
și tuturor dreptmăritorilor creștini din această
de Dumnezeu păzită și binecuvântată eparhie,
har, milă și pace de la Îndurătorul Dumnezeu,
iar de la noi părintească dragoste!***

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

Dumnezeu, în bunătatea Lui nemărginită, ne-a îngăduit să ajungem și în acest an la sărbătoarea Nașterii Domnului și să ne împărtășim din darul pe care Cerul l-a făcut pământului. Postul Crăciunului, cu slujbele sale specifice, cu efortul abstenenței și intensificarea rugăciunii, cu cercetarea conștiinței și mărturisirea păcatelor, cu tradițiile păstrate de veacuri, este mediul duhovnicesc binecuvântat în care ne-am pregătit trupul și sufletul pentru a ne putea împărtăși în mod plener din lumina acestei mari sărbători a creștinătății. Ce pot fi sfintele sărbători, golite de înțelesul lor mistic și reduse la farmecul luminilor care decorează orașele, la cadouri și distracții, la masa îmbelșugată cu produsele culinare specifice, dacă nu o bucurie superficială și trecătoare, tributară cultului imaginii de care suferă omul contemporan?

Crăciunul, adică Nașterea Domnului, este cel mai mare eveniment petrecut de la crearea lumii, care ne vorbește despre coborârea Fiului lui Dumnezeu în umanitatea noastră,

pentru ca omenirea să poată astfel să se îndumnezeiască. Este marele mister al lui Dumnezeu, este dragostea Lui pentru creația Sa și piatra de temelie pentru nașterea unei lumi noi, a unui univers care ne deschide perspectiva Împărăției lui Dumnezeu.

Pentru noi, creștinii, bucuria Crăciunului își are izvorul în marea și inefabila taină a Întrupării Domnului, Care, intrând în istorie ca un Om, fără a înceta să fie Dumnezeu, dezvăluie acesteia sensul și caracterul său divino-uman, orientând-o spre scopul său final: transfigurarea sau îndumnezeirea, adică unirea cu Dumnezeu ca experiență personală, care începe în viața pământească și continuă în viața care va să vină.

Doar călăuziți de aceste repere teologice putem înțelege că sărbătoarea Crăciunului nu este doar bradul împodobit, luminițele din geamurile magazinelor, nelipsitele reclame sau mesele pregătite copios, ci un mister insondabil, un eveniment: nașterea în această lume, cu 20 de veacuri în urmă, a Celui pe care lumea creștină Îl predică neobosită. Este răscrucea timpului care desparte în două istoria omenirii, ai cărei ani, de atunci înainte, sunt socotiți „înaintea lui Iisus Hristos și după Iisus Hristos”. Astăzi, cu toții avem nevoie să contemplăm acest mister pentru a putea descoperi pe parcursul sărbătorii Nașterii Domnului, bucuria și pacea pe care ni le dăruiește.

***

Iubiți credincioși,

Scopul nașterii Mântuitorului a fost salvarea omului din robia păcatului și a morții, spre a-i dăruia viață veșnică, iar aceasta s-a petrecut la „plinirea vremii”. În epocă, evenimentul a trecut aproape neobservat din perspectivă istorică. Un recensământ ordonat de Caesar Augustus i-a constrâns pe Iosif și Maria să meargă la Bethleem, locul lor de origine, pentru a se înscrie pe listele catagrafice. Și așa, Nașterea Domnului se plasează la intersecția dintre două mari evenimente ale istoriei. De aici înainte va începe o nouă epocă.

În raport cu istoria profană, evenimentul pare lipsit de însemnătate: un simplu nume trecut pe o listă dintr-un mic orășel din imensul și controversatul Imperiu Roman. În felul acesta se subliniază lipsa de importanță dată Domnului de către oamenii plini de măreția propriei lor puteri și modul în care Dumnezeu alege să se nască în taină, smerindu-Se.

Însă, acest eveniment care a schimbat la față lumea se înscrie și într-o altfel de istorie, anume în istoria mântuirii noastre. Pe acest plan, evenimentul este grandios. Bethleemul nu e doar un mic orășel, nesemnificativ, din marele Imperiu, ci este „orașul lui David”, în care se naște Mesia cel profețit de aleșii lui Dumnezeu, iar Unsul Domnului este Rege nu doar peste Israel, ci peste întreaga umanitate și peste tot universul. Domnul cel mai înainte de veci se face Prunc și inaugurează o nouă dimensiune a timpului. Încep să se numere zilele unei noi ere, iar noaptea care a întunecat întreaga istorie a omenirii se ridică lăsând loc unei lumini orbitoare, care inundă lumea.

Astăzi suntem cu precădere marcați de gingășia Pruncului Iisus, de atmosfera familială zugrăvită în icoana

Nașterii, dar pierdem din vedere măreția incomensurabilă a tainei Celui care se naște neavând tată pe pământ, dintr-o mamă care și în naștere rămâne fecioară. De Crăciun uităm că această coborâre a lui Iisus în lumea noastră nu se limitează la naștere, ci continuă cu întreaga Sa activitate terestră, până la urcarea pe crucea de pe Golgota, care include pătimirile, suferința, abandonul, singurătatea, moartea, punerea în mormânt și coborârea la iad. Toate acestea trebuie văzute în Crăciun: această mișcare infinită a iubirii lui Dumnezeu, care vine spre noi, fără să se aștepte ca prin propriile noastre puteri să încercăm să urcăm spre El. În starea noastră de decădere și de păcat, nu avem nici forța, nici mijloacele de a ne ridica, de a ne elibera din robia întunecată a păcatului, a urii, a suferinței și a disperării. De aceea Dumnezeu a ales să vină El spre noi în această manieră definitivă, pentru totdeauna. Aici este taina: „Dumnezeu se face om, pentru ca omul să devină dumnezeu” (Sf. Athanasie, PG 25, 192B).

Așadar, venirea Sa în lume ne angajează și pe noi pe calea spre mântuire, prin pătimiri, spre Înviere. Aceasta este în mod real viața în Hristos. Putem spune că la Crăciun vedem semnul înainte-mergător al Paștelui, unde o altă peșteră, cea a mormântului și Învierii, va deveni luminoasă ca cea din Bethleem, pentru ca noi să ne putem bucura de această pâine a vieții, de această lumină divină, care ne înconjoară, în ciuda faptului că lumea este încă în întunericul păcatului, ignorând taina care se naște astăzi în ea. Fiecare dintre noi putem deveni purtători și mărturisitori ai acestei taine, prin viața noastră, sfințenia noastră, cuvintele noastre, prin milostenie și dragoste activă și creativă.

***

Iubiții mei,

Întruparea Domnului este unirea cerului cu pământul, a umanității cu dumnezeirea, o întâlnire teandrică în încercarea de a recupera comuniunea pierdută în grădina Raiului prin neascultarea lui Adam. Întruparea Domnului este în același timp o împlinire a profețiilor vetero-testamentare, care au anunțat reșezarea creației în atmosfera păcii primordiale și a lucrurilor în matca lor firească, dar și o unire a tuturor realităților într-o comuniune mântuitoare, a neamurilor și națiunilor într-o frățietate mesianică. Această regăsire de sine a umanității în unirea cu Dumnezeu are pentru noi românii o semnificație aparte în acest An Centenar, pe care l-am petrecut cu gândul la înaintașii noștri, care, sacrificând totul, și-au așezat viața la temelie idealului făuririi României unite, deodată creștină și suverană, între statele Europei. Un rol fundamental în realizarea acestui deziderat l-a avut credința în Dumnezeu a acestui neam, care s-a plămădit cu migală de-a lungul a 19 veacuri, iar timp de un veac a păstrat cu demnitate roadele nașterii sale în istoria națiunilor independente ale lumii. Doar continuând să fim uniți în cuget și simțiri cu Dumnezeu, neamul nostru și fiecare dintre noi în parte, vom putea rezista răstignirilor la care această națiune va mai fi supusă în istoria sa.

Toate activitățile pe care Arhiepiscopia Romanului și Bacăului le-a desfășurat în acest an au purtat pecetea recunoștinței celor care au înțeles sensul sacrificiului suprem al bravilor ostași căzuți la datorie în locurile unde astăzi s-au înălțat biserici și monumente spre veșnică aducere aminte de faptele lor. La nivel național, zidirea Catedralei Mântuirii

Neamului a fost ofranda pe care o națiune binecredincioasă a adus-o lui Hristos, prin Apostolul care ne-a încreștinat deschizându-ne ușa veșniciei, dar și eroilor neamului, care au înțeles că lupta lor pentru libertate, demnitate națională, credință și dreptate reprezintă apărarea valorilor care ne definesc ca neam în cartea de istorie a umanității. Renașterea României unite este cel mai mare dar pe care Dumnezeu, de sărbătoarea Crăciunului, îl poate face poporului român în An Centenar.

Doar păstrând și asumându-ne ceea ce martirii acestui neam au câștigat pentru noi ne vom putea numi urmași vrednici ai lor și ucenici ai Sfântului Andrei, cel care ne-a chemat la viața în Hristos. În anul 2019, dedicat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române satului românesc (preoților, învățătorilor și primarilor gospodari) suntem chemați să împlinim în plan social ceea ce am încercat să realizăm în diferite momente comemorative în An Centenar, continuând să așezăm în lumină faptele elitelor satului tradițional românesc, care au dat identitate comunităților rurale și tradițiilor românești, care au format, educat și evidențiat frumusețea și noblețea țăranului român, cu tradiția și credința sa, pe care le-a mărturisit în cuvânt și faptă și au rămas scrise spre mărturie în literatura, tradiția și istoria neamului, păstrând în unitate trăirea unei generații.

Totodată, 2019 este anul în care vom aduce în actualitate faptele patriarhilor Nicodim Munteanu și Iustin Moiescu, personalități emblematice pentru viața ecleziastică a Ortodoxiei românești, dar și munca extraordinară a traducătorilor de cărți bisericești, prin jertfa căroră cultul și învățătura de credință s-au păstrat în unitate cu Ortodoxia universală și cu izvorul unic al identității noastre de credință care este Hristos

Domnul. Datorită lor Creștinătatea ortodoxă universală înalță astăzi rugăciuni în același duh și mărturisește aceeași învățătură de credință pe care au mărturisit-o părinții Bisericii la cele șapte sinoade ecumenice.

În încheierea acestui cuvânt pastoral, ca în fiecare an de când Preamilostivul Dumnezeu ne-a chemat la această înaltă demnitate de întâistător în această istorică eparhie - care va împlini în anul ce va începe curând, 610 ani de la prima atestare documentară -, aș dori să înalț un imn de slavă Celui care a schimbat prin nașterea Sa în trup chipul lumii în care astăzi viețuim.

Motto:

Paradoxul istoriei:

În timp ce la Roma din vremea aceea, Julius Octavianus Augustus se numea pe sine dumnezeu (Pontifex Maximus),
în peștera din Bethleem, la plinirea vremii,
Dumnezeu se face om!

Crăciun

Crăciunul este *Casa pâinii* unde se naște Pâinea vieții,
Dar e și peștera din care răsare Steaua dimineții;

Crăciunul este sărbătoarea cu nimb divin împodobită,
Unde vedem Lumina lumii din firea lui Hristos ieșită;

Crăciunul este isihia ce se pogoară lin din cer,
Prin ea creațiunea-ntreagă e-nvăluită de mister;

Crăciunul este bucuria unui copil în scăldătoare,
E zâmbetul care revine pe chipul mamei născătoare.

Crăciunul e colindătorul ce pleacă-n lume să vestească
Pe Maica Domnului, Fecioara, venind la tine ca să nască.
Crăciunul este legământul pecetluit de Duhul Sfânt,
Cum curcubeul, după ploaie, unește cerul de pământ.

Crăciunul este garanția că raiul veșnic s-a deschis,
Iar cel căzut din har odată se regăsește-n paradis.

****

Crăciunul nu-i bradul cel verde împodobit cu măiestrie,
Dacă rămâi doar la acesta, fără să mergi la Liturghie;

Crăciunul nu-i nici moșul care, prin horn, a coborât în casă,
Dacă în casa-ți somptuoasă nu ai și un sărac la masă.

Crăciunul nu se regăsește pe străzi aprinse grandios,
Dacă lumina lor ignoră lumina lin-a lui Hristos.

Crăciunul nu-i nicicum mâncarea ce abundent se pregătește,
Dacă nici unul dintre casnici nu merge și se-mpărtășește;

Crăciunul nu-și găsește locul în casa unde locuiești
Dacă nu ai vrut, cu cinste, icoana Lui să o primești.

Crăciunul nu se împlinește doar în tradiții efemere,
Dacă nu-i descoperi sensul și calea lui spre înviere.

****

Români plecați pe tot pământul, dar fiii unui neam străbun,
Părinții voștri vă așteaptă, măcar în ziua de Crăciun!

În această zi de mare sărbătoare în care colindul poartă din casă în casă vestea minunată a Nașterii lui Dumnezeu ca Om în mijlocul creației, vă îndemn să păstrați valorile care ne-au definit ca popor de-a lungul istoriei și pe care eroii și martirii neamului le-au apărut plătind cu darul vieții! Să purtați în inimă cu demnitate numele de român indiferent unde vă aflați pe acest pământ! Să rămâneți în unitate de credință și de ființă cu fiii acestui neam oriunde veți ajunge! Să nu uitați istoria acestui pământ sfânt care ne-a hrănit și memoria celor ce au ctitorit o țară și ne-au lăsat moștenire o națiune!

Fie ca Hristos Domnul să ne dea înțelepciunea de a trăi profunzimea tainei Întrupării Sale, astfel încât sărbătoarea Crăciunului să fie cu adevărat, pentru fiecare dintre noi în parte și pentru toți împreună, o naștere din nou, o nouă viață sub harul Duhului Sfânt. Amin!

† IOACHIM

Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Data în reședința noastră arhiepiscopală din Roman,

decembrie 2018

© EDITURA FILOCALIA, 2018
ARHIEPISCOPIA ROMANULUI ȘI BACĂULUI
Str. Alexandru cel Bun nr. 5, Roman, jud. Neamț
Tel./Fax: 0233 744 683